

Над Піндом пiтьма, хвищi шал,
Стримлять шпилi похмурi.
I гнiвно хмари мчать учвал,
I дишуть мстою бурi.

Ще й провiдник iз ляку зник,
Лиш блискавицi спалах
То з пiтьми вихопить потiк,
То урвище у скалах.

О! Хижка вигулькнула з мли,—
Вона б нас прихистила,
Та марна втiха, пiдiйшли:
Турецька тут могила.

Крiзь водоспадiв хижий рев
Почувся крик одчаю.
То десь земляк мiж скель, дерев
До Англiї волає.

Враз пострiл... Ворог то чи друг?
I — знов. То б'ють тривогу,—
Шлють горцям заклики навкруг —
Iти на допомогу.

Та хто прийде? У нiч таку
I пса б надвiр не гнали.
В грозу й нечутнi гiрняку
Розпачливи сигнали.

Ба, навiть, чуючи, нiхто
I глянуть не посмiє,
Скорiш подумавши, що то
Стрiляють десь злодiї.

Гримлять громи, і дощ шумить,
Мигтять вогненні стріли.
Та невідступніші в цю мить
Мене думки обсіли.

Йдучи крізь нетрі, де на нас
Щокрок чигає згуба,
Я тільки й думаю весь час,
Де ти, о Флоренс люба.

Коли б не в морі! Суходіл
Певніший од безодні.
Хай лиш мене цей грім знавкіл
Разить вогнем сьогодні.

Прощались ми. З-за темних скель
Тягнув смалкий сірокко.
І відійшов твій корабель,
Покинувши затоку.

Мабуть, іспанських берегів
Щасливо досягли ви.
Згубить ні грім тебе б не смів,
Ні шторми, ані зливи.

Про тебе й тут, в цій западні,
Я думаю під зливу,
Як і тоді, в щасливі дні
Веселощів і співу.

Як Кадіс пут іще не зна,
Згадай і ти про мене.
У залі світлій із вікна
На море глянь шалене.

Каліпсо острів між валів
В'яви перед собою.
...Всміхнися іншим сто разів,
А раз зітхни за мною.

Коли ж сльозу в очах твоїх
Закоханці помітять,
Вгамуй печаль свою. Хай сміх
Твоє лице освітить.

Уникнеш жартів їх, образ,
Слізьми не показавши,
Що ти того згадала раз,
Хто снить тобою завше.

Поймає серце розпач, жах:
Мій дух, як той незрячий,
Шука твого, блука в світах
І, не знайшовши, плаче.

11 жовтня 1809